

Всички ламтѣха, колкото е възможно, поскоро да стигнемъ обѣтованата земя—България, между това движихме се като костенурки.

Съ пристигването си ний намѣрихме обѣда готовъ, тъй като ротнитѣ кухни по рано бѣха испратени.

Часа въ 4, слѣдъ обѣдъ, по бивуака се прѣсна слухъ, като молния, че Русскитѣ войски, дѣйствително минали Дунава при Земничъ — Свищовъ и че въ с. Пятра, отстояще на около 3—4 версти отъ бивуака ни, имало ранени офицери и войници, между които Полковникъ Озеровъ, раненъ на 8 мѣста съ щикъ. Въ това сѣщо врѣме, когато офицеритѣ събрани на едно слушаха расказа за прѣминаването на Дунава и раненитѣ въ с. Пятра, на бивуака на 33-я дивизия се забѣлѣжи голѣмо движение: войницитѣ тичаха по бивуака — обличаха се, обозитѣ се впрѣгаха, офицерскитѣ коне се водяха. . . .

— Тревога, тревога въ 33-я дивизия! извикаха опълченцитѣ като забѣлѣжиха движението. И тѣзи дума — „трѣвога“, безъ да се бие барабанъ и трѣба произведе истинска трѣвога на нашия бивуакъ. Не се изминаха и 5 минути, когато всичкитѣ опълченци бѣха готови за пѣть и чакаха заповѣдъ. Заповѣдъ дѣйствително послѣдва, но заповѣдъ за опълченцитѣ да си снематъ торбитѣ и се расположатъ.

33-я дивизия се сне отъ бивуакътъ си и трѣгна въ пѣть.

Надвечеръ дойде Генералъ Столѣтовъ на бивуака и поздрави опълченцитѣ съ привземанието на г. Свищовъ и съ встѣпване на опълчението въ бой.

Гръмогласното, исходяще отъ хиляди гърла „ура, ура“ отъ дѣлбочината на опълченскитѣ души бѣше отговоръ на Генераловото поздравление.

Опълченцитѣ за прѣвъ пѣть днесъ бѣха поздравени съ встѣпване въ бой. Едната мисль само, че скоро ще встѣпятъ въ бой и, че Русскитѣ войски сѣ вече въ България, ги правеше безкрайно щастливи: Тѣ тържествуваха. Впрочемъ, тържеството бѣше общо; тържествуваха не само войскитѣ, находящи се близо